

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

A ante R

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

nina: formāt diminiutū in icula vt: cratis-crati-
cula: cutis-cuticula: securis-securicula. Apis ma-
sculi. ge. dici lingua ægyptia bos. Et producit
primā syllabā. Lusa. Et facit in cineres magni
maclabū apīs. & facit in genitō apīs vel apidis
Apherāsis cū ph sequēte æ diphthō. scribit: nec a
phares qd̄ hebraice: teste Hiero. interpretat diui-
dēs seu diuisus deducit: vt ridiculus somniauit
Vgu. sed græca dictio est: & ab a φσπίω qd̄ ē
aufero deriuat: & dici pōt ablatio. Nā figura ē
q̄ a principio dictiōis syllabā seu lram aufert
Apher. Requi. in dic. Apricus Aphrica. Ibidē
Aphricanus. Ibidem Aphricus. Ibidem
Apia. Require in dictiōe Apium.
Apiū cū vnico p scribit: nā primā corripit. Co-
lumella li. xi. Nū apio viridi crispet florida tel-
lus. Genus est herbæ. Apia cū vnico. p. dicitur
a Scytis terra: teste Hero. lib. iiii.
Apicula. Requi. in dic. Apex. Apiculū. Ibidē.
Apiculus. Ibidem. Apis. Ibidem.
Apiscor & adipiscor in vno scato vsurpāt au-
tores: vt Festus testat: & Nonius Manilius lib.
iij. Rebus apiscēdis labor est qui cōtinet oēs Vo-
torū effectus. Lucre. lib. i. Nec rōne animi q̄ q̄q̄
posset apisci. Lucllius lib. xxvi. vt ego estugrā
qd̄ te in primis cupe apisci itelligo. Apiscor fa-
cit i supio aptū: adipiscor adeptū. Festus. Aptus
cū in ppria scatiōe intelligat: poni tñ solet pro
adeptus: vt apisci p adipisci. Hæc ille. Aptū itē
scat necessariā. Tullius de finib⁹ lib. iij. Itaq; na-
tura sumus apti ad totū cōsilia ciuitatis. Rursū
aptū cōnexū dī & colligatū. Virgii geor. iij. Ip-
sos e torquib⁹ aptos lunge pares. Aptū cōpo-
sitiū & paratū. Vir. ænei. iij. Interea classē velis
aprare iubebat Anchises. Idē ænei. x. Proiecto
dū pede læuo: Aptat se pugnx. Priscia. tñ dicit
adpiscor verbū cōe esse.
Apocryphus cū vnico p & c exili: & i græco scri-
bit: nec a crisis descēdit: vt Vgutio somniauit:
sed cōponit ex απὸ prapositione: quæ rē exag-
gerat: & κρυπτω abscondo. Vñ apocryphus
absconditus dici potest: vel additus.
Apollo hui⁹ apollinis: & apollos huius apollo
ter. decli. Attica declinari pōt. Vñ in ep̄la ad co-
rinthios. i. ca. i. legi: Ego qd̄ sū Pauli: ego a sū
Apollo. vbi apollo gti casus ē. & in eadē ep̄la.
ca. vlti. De apollo aut̄ fratre notū vobis facio
abliū quidē casus Attici apollo est. & in ep̄la ad
Titū. ca. vlti. Zenā legisperitū: & apollo: solli-
cite præmitte: vt nihil illis desit. Accūs Atticus
tertia decli. Apollo est: qd̄ tñ Mammotrectus
græcæ declinatiōis ignarus: dixit esse indeclina-
bile. & cum p vnico & i duplicato scribitur.
Apollus Require in dicti. Apollo.
Appetitus & appetētia in vno scato accipi pñt.
Macrobius i sarnalib⁹: Hinc Socrates suade-

re solitus erat illos cibos potiusve vitandos: qui
vltia sūm famēve sedādā pducūt appetentiā.
Appetentia. Require in dictiōe Appetitus.
Apricatio. Require in dictiōe Apricus.
Aprici homines. Ibidem.
Apricor. aris. Ibidē. Apricitas. Ibidē
Apricus cū vnico p & i latino: & c exili scribit.
cōponit ex α & φσπίω frigus: q̄ si sine frigo-
re vel horrore. Et dici pōt solanus: vel sole gau-
dens. Autores sūt Festus & Ser. & pducit pri.
Vir. geor. iij. Mitis in apricis coquit vindemia
saxis. Inde Aphrica dicta est: vt nōnullis placet
Et Pompeius refert. & si Vgu. ab aphro: qui ex
posteris abraæ fuit cognominatū dixerit: quā
ille (vt idē asserit) icoluit. Ab aphrica sit apher:
aphricus. aphricanus. Ab eo q̄ est apricus for-
mat apricitas: teste Marcell. idē significas q̄ est
apricatio ab apricor. aris. Cice. de senectū. Vbi
em pōt illa ætas aut calefcere apricatione meli⁹
vel igni. Aprici etiā hoies dici pñt: vt est apud
Persiū. Aprici meminisse senes.
Aptum. Require in dictiōe Apiscor.

A ante Q

Aqualiculus. Require in dicti. Aqualis.
Aqualis mascu. gene. nā & a masculino fit p di-
minutiōē aqualiculus. Varro de lingua laria
ab aqua aqualis dictus est. Persi. Pinguis aqua
liculus ppenso sexquipedē extat. Vgutio dicit
posse declinari scemi. gene. genus est valis: de q̄
Plau. Date istū sellā vt sedeat: & aqualim cū aq̄
Aquarius morbus. Require in dicti. Arcus.
Aquila scēminini generis est: apud antiquos tñ
masculini generis fuit: testib⁹ Capro & Probo.
Aquila item vrbs est brutiorū in Italia.
Aquilus color fuscus est: & subniger: vt scribit
Pompeius. Aquilo ventus quidam est.
Aquilo. Require in dictiōe Aquilus.

A ante R

Arabia. Require in dicti. Arabus.
Arabicus. Ibidem. Arabis. Ibidem.
Arabius. Ibidem. Arabs. Ibidem.
Arabus cū vnico. r. scribit: fuit apollinis filius:
teste Plin. i. natu. histo. Arabia cū vnico r. tri-
plex est (vt Pro. ostēdit) Vna scēlix: alia petræa
alia deserta. Et ab arabia sit arabis & arabus: te-
ste Ser. sup lib. vii. ænei. ac etiā arabicus & ara-
bius. Vir. lib. p̄fatio. Hircanisve arabisve parat
Priscia. in perihgesi. Nō arabis siles opulētis
scilicet æqua. Nōnūq̄ arabia cū duplicato r scri-
bit: vt prima positione pducī possit. Priscia. in
perihgesi. Arabiæ populi celebres: hi noie cla-
ro. Idē i eadē. Arabi cernēs extremi littora pō-
ri. Proper. Nec si q̄ arabio lucet bombyce puel-
la. Idē. Et domus intactæ te tremat arabia. Ara-
bis cū vnico r fluuius est prouinciæ drangiang
qui & per Gedrosiā fluit: vt ostendit Ptole.

Arar. Require in dictione Araris.

Ara. Require in dictione Arrhabo

Araris in recto declinatur: teste Prisciano: quin etiam & hic arar huius araris. Syllius libro. iij. Mixtus arar quem gurgitibus complexus anhelis. Cunctantē immergit pello. Lucanus. lib. vi. Rhodanūq; moratē pręcipitavit. Arar fluuius est Gallię Narbonensis. Ararus fluuius est Scythię: teste Herodoto libro historiarū quarto.

Ararus. Require in dictione Araris.

Arachne. Require in dictione Araneus.

Aranea. Ibidem. Araneolus. Ibidem.

Araneus p puulo illo aiali masculo. ge. est. Catullus. Furi q neq; seruus est: neq; arca: nec cimex: neq; araneus: neq; ignis. Serenus. Scorpis aut grauis ē: & araneus: hoc male semp. Et format p diminutionē araneolus penultima correpta.

Virgi. in culice. Atq; ut araneoli tenuē forma

bimus orsum. Pro tēla autē hęc aranea vocat.

Oui. meta. iij. Stamina nō summo quę pēdet

aranea tigno. Quinetiā p aiali hęc aranea dī.

Vir. geor. iij. Laxos in foris suspēdet aranea

caſſes. Oui. meta. vi. Stamen & antiquas exer

cet aranea telas. Verū (ut dicit Ser.) hęc aranea

pro aiali a Vir. p mū vlurparū est. Hic vermis

etiā arachne cū ch aspi. dī. ē etiā arachne vrbs

theſſalię: teste Liui. li. ij. de bello Macedonico

Aratha cū th aspirato: oppidū est Margianę p

uincię: teste Pto. Arathos insulā in sinu pſico

foelici arabię adiacēs: ut idē Procl. ostendit.

Arathos. Require in dictione Aratha.

Arbilla. Requi. in dic. Aruina.

Arbiter secūdi ordinis est: ut est apud Salustiu. p

cul arbitris oib; amotis. Sed & tertia declinati.

declinari pōt: teste Priscia. Et habet ſcē. arbitra.

Ho. in epō. o reo reby meis nō ifideles arbitri.

Arbitra. Requi. in dic. Arbitr.

Arbitro. Requi. in dicti. Arbitror.

Arboretum. Requi. in dic. Arbustum.

Arbitror verbū deponēs est: qd tñ Prisc. tradit

esse cōe: Coeliū nihilominus inducēs dicētē: Ex

scriptis eor; qui veri arbitrant. Veteres etiā (te

ſte No.) arbitro pūlere. Vñ Plau. in ſticbo ait:

Probiore nō arbitrabū: ſi probis narraueris.

Arbor & arbor in recto declinari pōt. Virgi. in

georgi. Herculeaq; arbos vmbroſa coronę.

Idē in bucolicis. Et nūc omnis ager: nūc omīs

parturit arbos. Arbor & arbos hoc diſtant: q

(ut tradit agēti in caprū) arbor omē lignū ē

arbos nō niſi fructifera. Arbos format p dimi

nutionē arbuſcula. Vgutio dicit: q facit arbu

cula abſq; ſ. Arbustū arbor est nouella: qd &

arboreū dī: teste Gellio. lib. xij. noctiū atticę

Arbutus ſcē. ge. arboris est genus: de qua Vir.

in bucco. Humor dulcoſis: depulſis arbutus

hædis. Huius fructus arbutū dicit. Sunt autē ar

buta rubra poma ſilueſtria: ut ſcribit Ser. Vir.

geor. i. Cum iā glandes atq; arbuta ſacrę Deſi

cerent ſilue. Phocas p arbore declinat ſin. nu.

hęc arbutus: plurali pō hęc arbura: neu. gen.

Qd tñ Hora: ſcē. ge. protulit: cū dixit in. i. car.

Impune tutū p nem⁹ arbutos Quærūt latētes.

Arbos. Requi. in dic. Arbor

Arbuſcula. Ibidem. Arbuſcula. Ibidem

Arbutum. Require in dictione Arbutus.

Arcatus. Requi. in dic. Arcus. Arca. Ibidem.

Arcella. Ibidem. Arcellus. Ibidem.

Architector. Require in dictione Architectus.

Architectus & architector in recto declinari pōt

nec a tēgo regis deducit: ut Vgutio ſomniauit:

ſed gręcū est vocabulū: compositumq; est ex

αρχος: qui est princeps: & τεκτων faber &

dici pōt principalis faber. & ſcribit cū ch aspi

rato in ſecūda ſyllaba. & i latino: & tēxili in pē

nultima: & tñ nō aspi: rous in vltima.

Arcicula. Require in dicti. Arcus.

Archonides huius archonidis vel archonidi ter

tia & ſecūda declinatiōe declinari pōt. Vñ. Te

ren. Archonidi filiā: p archonidis dixit. p priū

fuit viri nomē: & cū ch aspi. & i latino ſcribit.

Arcuatus. Require in dictione Arcus.

Arcula. Ibidem. Arculus. Ibidem.

Arcus cū nō aspirato: latina dictio est quartę

q; declinationis: teste Priscia. ac etiā ſecunde: ut

tradit Nonius. Antiqui tamē: teste Prisc. cū q.

arquus ſcribebāt: Vñ Arquites arcu pręliātes

ſagitarij appellāt: ut ſcribit Pom. Ac pō Mar

cellus: arcus (inquit) & arquus hoc diſtāt: q ar

cus omnis ſuſpenſus appellāt fornix: arquus

non niſi in celo: quē irim poëtę dixerunt. Lu

cretius lib. vi. Tū color in nigris exiſtit nubib;

arqui. Verū hęc in ſcribendo differentia: non

ſemp etiā apud antiquos obſeruata fuit. Vnde

Cicero: eodē Marcello reſerent: ait li. iij. de na

tura deorū. Cur autē arcu ſpecies nō in deorum

numero reponat. Quinetiā tam ſecunda decli

natione q quarta in vtroq; ſcato autores pū

lerāt. Hiero. in Hezechiele ca. i. Vidi velut aspe

ctū arcus cū fuerit in nube in die pluuię. Var.

lib. de vita patrū. iij. Quod arcu quos ſūmope

fecerat ſeſſi pōdere: diu ſacti celeriter corruerāt.

Arcus tā ſcē. q masculo. g. n. est: teſtib; Caprot

Probo: Seruio ſup librū. v. xxi. Nam & ſcē

minino gen. protulit Catullus: & Ennius. xv.

annaliū: quom dixit: Arcus vbi accipiūt mor

talibus quę perhibent. Et facit in dīō & ablō

pluralibus arcubus: ut ſcilicet differat ab arcu

qd facit arcibus. Arcus format p diminutionē

arculus: teste Feſto. Arculus etiā & arcellus: ut

idē autor ſcribit: de⁹ eſſe putabāt: q tutelā gerē

ret arcarū. Quinetiā eodem teſte: arculus apē

labatur circulus: quē capiti imponebant ad sustinenda comodius vasa: quæ ad sacra publica capite portabant. Arca cū cexali etiā latina dicitur: & format diminutiua arcula & arcella ut idem tradit Festus. Quinetiā eodē teste: Arcula auis dicebat: quæ in auspicijs aliqd fieri verabat. Arx facit diminutiū arcicula. Ab arcu hinc adiectiū arcuatus: ab arquo arquatus: ab arco arcatus. Ouidius meamor. xi. Iris & arca ro celsū curuamine signas. Arcuatus dicit in arcus modū curuatus. Arquatus aut is dicit: cui color & oculi virent: ac colore videlicet arqui cælestis: ut scribit Marcellus. Quē morbi (ut dicit Acron sup artem poeticā Horatij) quidā Dæmoniacū: nonnulli comitabile: aliq aquariū vocāt. Quē morbi Apuleius & Celsus aurigū nem & auridinosum hominē dicit. Plin. Ho rarius: Varro Regium appellat: aliq ætheron & iſtericū hominē: ut Macer & Iuuenalis sary. vi. Consultat iſtericæ lēto de funere matris. Est aut iſteros (auctore Paulo) morbi: quom p totū corp bilis suffundit: quæ interdū nigra: interdū flaua est. Et dicit iſteros ab iſtero aue: quā latine galbelam Plin. appellari eximat: de qua meminit Martialis: quom ait: Galbula decipit calamis: & rætibz ales. Turget adhuc viridi quom leuis uua mero. Nec p̄rminēt dū est: q̄ arquus: hircus: equus: reliquus: obliquus: alius loquus: aliaq̄ huiusmodi dicitur: cū gemi nato u post q̄ testibz Victorino & Priscia. scribendæ sunt. At v̄o Quinti. li. i. cū vnico u scribi præcipit. Papy. euā lib. iij. cū vnico u scribi voluit. Ait em omnino id fieri nō posse: ut cū duplicato u scribi debeāt: ne scilicet duæ litteræ eiūscī in se soni & vocis: tā inuicē q̄ cū terminatiōe soni ipsius q̄ collidant. Vtrum feceris: magnis autoribus tutus eris.

A responsis. Require in dicti. Abextis.

Aretalogus. Require in dicti. Areta.

Areta huius aretæ: & arete huius aretes declinari pōt: & cū vnico r & t exili scribit. Fuit filia superioris Dionisij ex Aristomache. Alia eodē noie fuit vxor alcinoi Phæaci regis. & pducit primā & secundā syl. Vñ appolloni argonauticorū. i. ait. ὄφρ' ἔτι καὶ τὰς αὐτὰς ὡς ἔκ' ἑκατέρωθεν ἔσθαι. Ho. ody. vii. τ' ὄφρ' ἔτι οὐ γὰρ πρὸς ἄνθρωπον αὐτὴν ἔσθαι. Nec corripit arete re syl. ut Toriel. tradit: allegādo Iuuenalis exemplū in hæc verba: attonito cū tale sup cenā facinr narraret Vlyſſes Alcinoi bilē: aut risum fortasse qbusdā Mouerat: ut mendax aretæ logos: id est (ut idem exponit) velut mandax esset logos. i. sermo q̄ arete vxori alcioni dirigebat. Vbi haud dubiū Torie. ineptia loquit. aretalogus em vna dictio est: non duæ: componitq̄ ex ὄφρ' εἰς σ qui est placitus & lo

gos sermo: nō aut ex ὄφρ' εἰς quæ est virtus. ut in erudite tradit Dominus. Home. lib. odysseæ. viij. οὐκ ἄρ' ἔτι καὶ ἀκαὶ ἔργα: & dici potest aretalogus: placita loquēs. Sueto. in augusto: Triuales ex circo ludos interponebat ac frequētius aretalogos. Nec ab ὄφρ' εἰς quæ est virtus arete deducit: ut idē Toriel. tradit: quia tūc me diā corripet. Aretes p̄p̄riū fuit nomē regis: cuius meminit Paulus in ep̄la ad corinthios. x. dicēs: Damasci præpositus gentis aretæ regis.

Aretes. Require in dicti. Areta.

Aretudo. Require in dicti. Aridum.

Aretes. Ibidem.

Ardeo. des. secūda cōiuga. & Ardo ardis tercia declinari pōt. Hiero. in Iohanne. ca. xv. Si quis in me nō manserit: mittet foras sicut palmes: et areſcet: & colliget eū: & in ignē mittet: & ardet pro ardebit. Est aut ardere ignescere cōcremare Virgi. lib. ænei. v. Nāq̄ volans liquidis in nubibus arſit harundo. ardere festinare. Virgi. i. ænei. Instant ardētes Tirij: pars ducere muros id est festinantes: ut dicit Marcel. qd̄ & prudentes nonnulli exponūt. Ardere fulgorē seu splendoremittere. Virg. ænei. iij. Tyroq̄ ardebat murice lena. ardere dolere: irasci. Virg. ænei. x. Proxima quæq̄ metit gladio: laſūq̄ p̄ agmen. Ardens limitē agit ferro: te Turne supbū. Cædenoua querens. Ardere ardēter amare. Vir. in bucco. Corydon ardebat Alexim: vbi placet q̄ in v̄o f̄cto ardeo ablitō iungit: i alio accō Qd̄ & Ser. tradit sup lib. primū æneidos.

Arga. Require in dicti. Argæus.

Ardo. Require in dicti. Ardeo.

Ardus. Requi. in dicti. Aridus.

Argæus. Require in dicti. Argos.

Argæus cū æ diph. mons est ab vna pte Cappadociæ cingens: teste Ptole. Argia vxor fuit Polyneicis: quæ apud Statiū pducit habet penulmā: ait em lib. Thæbaidos. xii. Quærit inops argia vias. Est etiā argia achaiæ regio: ut Pto. ostēdit: a qua (ut nonnulli volūt) argiui: siue argæi. i. græci cognominati sunt. At v̄o Augusti nus ab argo argos: ab argis argiuos dictos: tradit. ait em li. xviij. de ciuitate dei. ca. xi. Apis aut rex nō ægyptiorū: sed ærgiuorū mortuus ē in ægypto. Huius filius argus successit in regnū: ex cuius noie argi: & ex hoc argiui appellati sūt. Argiæ pluralis tū nu. oppidū est Laconia: teste Ptole. argi scyriæ erāt effigies: quæ p virgines vestales singulis annis iaciebant in Tyberim: ut Festus scribit. & Varro de lingua latina. arga villa est sceltis arabia: ut Pto. ostēdit Argiripa cū latino utrobiz: & vnico p scribit cū vltimam corripit syllabā. Virgilius libro æneidos tercio. Ille vr̄bem agiripam patriæ cognomine gentis. Oppidum est apulix. Quod

(ut scribit Serui⁹) antea argoripū vocabatur. Quin & argos Hippitū (teste eodē Ser. sup. lib. xi. ænei.) qđ corrupto vocabulo arpos rursū dictū est: necnō & arpi pñ tñ numero. Vir. x. ænei. qđ causa attraxerit arpos. Idē li. pñato: atq; iterū in Teucros ætolis surget ab arpis. Idē in xi. Non erit auxilio nobis ætolus & arpi.

Argia. Require in dictione Argæus.

Argoripū. Requi. in dicti. Argiripa.

Argos hippium. Ibidem.

Argos in lin. nu. neutri gen. est: quin & in pñ & masculini repit. Hora. Aprū dicit equis argos dicitq; Nycenas. Virg. ænei. x. Herculis antho rē comitē qui missus ab argis. Nomē est trium vrbiū: quarū vna est in atica nō longe ab athe nis: alia in Thessalia a phoroneo condita: teste Plinio lib. vii. natu. histo. Huius meminit Lu ca. lib. vii. cū dixit: vbinobile quodā. Nūc sup. argos arāt. Alia est (teste Plin. li. iiii. in achaia) Hippitū cognominatū. Fuit etiā argos fœ. ge. argonautarū nauis. Ab argos achaiæ vrbe ar gius formā: qđ apđ græcos cū ēi. & diphthō. & p̄yēio scribit: quā in i nostrū cōmutamus addētes insup v litterā cōsonantē: loco æolici di gāme: qđ antiq; æoles ponebāt inter diphtho gum & sequē vocalē. At p̄o Hora. diphthō gū ipsā in e cōuertit: nec v cōsonantē lram ad didit: cū dixit lib. iiii. car. Tybur argeō positū colono. Argis aduer. est in loco: teste Ser. sup. lib. ij. ænei. Plinius circa finē libri. xvi. natu. hi. Argis etiā olea durare dī. Argus ppriū fuit vi ri nomē oculis pleni: ut scribit Pompeius.

Argæi. Requi. in dic. Argæus. Argæ. Ibidē

Argi. Requi. in dicti. Argos. Argis. Ibidem

Argiuus. Ibidem. Argus. Ibidem.

Arguo facit in supino argutū. participiū tñ fu

turi tpis Crispus in iturus ptulit: cū lib. histo:

ij. dixit: Quos aduersū multi ex Bithynia volē

tes occurrere: falsū filiū arguituri: qđ etiā Prif.

ipse annotauit. Nā quædā cōperiunt verba in

utum supinū formantia: quorū p̄cipia futuri

tpis in iturus desinunt: verbaliaq; in itio termi

nant: ut Argutū arguitur⁹ argutio: Tutū tui

turus tuitio: Sputū spuiturus spuitio: Plutum

pluiturus pluitio. Argutum fcat maliciosum:

Vñ argutæ dictæ sunt. Argutū itē canorū stri

dulū vel sonorū. Virg. in bucco. Forte sub ar

gura confederat ilice daphnis. Idem. vii. ænei.

Arguto tenuis p̄currens pectine tælas. Rursus

argutū breue. Virg. georgi. iij. Argutūq; ca

put: breuis alius: obelacq; terga. Probus super

iij. eglogam Virgilij dicit qđ argutus ab argo

naue: quæ a celeritate dicta est: deducit: ut argu

ta hirundo & arguti homines: qui multū & ce

lenter loquunt. Ab argutū supino fit argutor

deponēs verbū: teste Nonio Noniū inducente

dicentē: Quando ad ludos venit: alij cū tacerē torū diem argutatur quasi cicada: id est loqua citer proloquit. Et fortassis in hoc fcatō ab eo qđ est argutum ab argo naue: argutor forma. Est etiā argutari subilire: ut interpretat idē No nius illud Titinij. Terra hæc ē noua qua tu so litus argutari pedibz cretā dum compescis: ve stimenta q; leuas. Vgutio dedinat etiā argutō argutas argumen & argumentū in vno fcatō accipi pñt. Inde argumentor forma deponēs verbū: qđ tamē Prisci. dicit esse cōmune.

Arguturus. Require in dictione Arguo.

Argutio. Ibidē.

Argutæ. Ibidē.

Argutus. Ibidem.

Argutor. Ibidem.

Arguto. Ibidem.

Argumen. Ibidem.

Argumentor. Ibidem:

Argumentū. Ibidem

Ariditas. Require in dictione Aridum.

Aridus & per synopam arduus (teste Marcello) enunciari pōt: vnde & Luciliū refert dixisse li. xxvi. arduū miserrimū atq; infelix signū sam buci vocant. Aridū pprie (ut scribit Festus) ē quod naturalē humore amittit. Virgili. ænei. i. atq; arida circū Nutrimenta dedit. Aridū itē purum & lucidum dicit (ut est apud Plautū in rudente) argento arido: Marcello interpretate. Rursus aridū horrificū siue acutū fcat. Virgi. geor. i. Et aridus altis montibus audiri fragor. Inde deriuat ariditas: idem significas qđ & ar tido: teste Nonio. Varro de lingua latina. Qđ per hos natura frigori miscet calorem: atq; hu morum aretudinē.

Aris & Arin in recto declinari potest: teste Pri sciano. proprium nomen viri fuit.

Arisba huius arisbæ. & arisbæ huius arisbes de clinari potest: ciuitas est Troiæ: teste Strabone. Alia eiusdē nominis vrbs fuit in lesbo. Arisbæ fluui⁹ est Thraciæ: & cū i latino utrūq; scribit

Arisbe. Requi. in dic. Arisba.

Arisbus. fluuius. Ibidem.

Aristophorum cū i latino scribitur: nec ab areo ares deducit. ut Vgutio somniauit: sed compo nitur ex ἀρίστος: qđ prandiū indicat: & φῶς porto. & dici potest discus.

Arma. Require in dictione Armus.

Ambrosia. Require in dictione Artemisius.

Armenta. Require in dictione Armentum.

Armentum pecus est (ut scribit Festus) indonē

ad opus armorū: & hæc armēta fœminino ge nere. Ennius eodē noīe (referēte Festo) ptulit.

Armilla fœminini generis cū duplicato i scribit

ornamentū quoddā est ex auro: qđ viri mili tares ab imperatoribus donati gerebāt. Dicta

est aut armilla (ut existimat Festus) ab armo qđ

scilicet antiqui humeros cū brachijs armos vo cabant. Hoc armillum etiā cū duplicato i gen⁹

est valis vinarij: ab armo deductum.

Armillum. Require in dictione. Armilla.
 Armus humerus cum brachio appellat. Arma
 pluralis tñ numeri ab armo dicta sunt: autore
 Pompeio: vel ab arcendo: q̄ sc̄z armis hostem
 arceam: vt tradit Varro de lingua latina. Cū
 arma composita secunda & terna dedinatione
 declinari possunt: vt inermis exermus.
 Arpi. Requi. in dicti. Argirippa. Arpos. Ibidē
 Arquatus. Req. in dic. Arcus Arquires. Ibidē
 Arquus. Ibidem.
 Arabia. Require in dictione. Arabus.
 Arrabicus. Ibidē. Arrabius. Ibidem.
 Arrha. Require in dictione Arrhabo.
 Arrhabo cū duplicato r. secundo aspirato scri-
 bitur. Varro de lingua latina. Arrhabo sic di-
 ctā: vt reliquū reddat. hoc verbū a græco ἄρ-
 ρησιν. Hæcille. Teren. comœ. iij. Ea relicta
 arrhaboni est. Hæc arrha a nōnullis dicitur: quæ
 (vt puto) ab arrhabone dicta est: & ideo cū as-
 piratione post secundū r. ipse scripserim. Ara
 pro altari. cū vnico r. scribitur. Neq̄ ab aro. as.
 v. ardeo deriuat: vt somniabundus tradit Vgu-
 tio. sed ab ansa: mutatis litteris (testibz Varro.
 rerū diuinarū lib. v. & Macrobio) dicta est. At
 yō Ser. græcū vult esse vocabulū: precemq̄ si-
 gnificare. Vnde K&T & α. imprecatio dicit. Est
 etiā Ara ciuitas foelcis arabie regiae: teste Pro.
 & eiusdē nois insula eidem arabie adiacens: vt
 idem Ptole. ostēdit. Hara autē pro porcorū sta-
 bulo cū aspiratione iunctū (teste Apule.) scribit.
 vt scilicet ab ara pro altari discernat. Hara itē
 eadē scriptura: genus est auis: a q̄ haruspes (te-
 ste Ser.) & hartiolus descendit: vt in dictionibus
 in initio aspiratis differemus. Idēq̄ norandū est
 q̄ ara altare primā producit syl. hara yō auis
 siue porcorū stabulū primā corripit.
 Artanes cū r. antē exili: fluui⁹ est Scythiæ thra-
 ciæ in Istrum defluens: vt idem scribit Herodo-
 tus lib. historiārū. iij.
 Ars artis. Requi. in dictione Artus.
 Artemisia. Require in dictione Artemisius.
 Artemisia. Ibidem. Artemisium. Ibidē.
 Artemisius cum t. exili: & i. lat. vtrobique. & vni-
 co s. scribitur. Mons est arcadiæ: teste Plin. lib.
 iij. natura. hisio. Artemisium (vt ostendit De-
 mosthenes in oratione pro Ctesiphone) promō-
 toriū est Eubotæ. Artemisium item Hiperides
 simulachrū appellat: quin & apud Macedonē
 mens maius artemisius dicit. Artemisia vxor
 fuit Mausoli: teste Herodoto lib. historia. vij.
 Artemesia item herba quædā est: quā Plini⁹
 esse Ambrosiā credit. Idē videt sentire Dialco-
 rides: cū ait. Ambrosia: quā multi artemesiam
 dicunt: plurimas in fructu detinet virgas pal-
 mis tribus. De hac Oui. li. i. de pon. Nectar &
 ambrosiam lauces epulasq̄ deorum: De mihi

formosa grata iuuenca manu.
 Artemis. Requi. in dicti. Artemis.
 Artemo. onis. Ibidem.
 Artemū & hic artemo declinari pōt. Vñ in apo-
 stolicis actibus. ca. xxvij. legi. Et leuato arte-
 mone sedm auræ flatū tendebant ad litus: hoc
 est leuato velo. Artemis eadem scriptura: hoc ē
 cū t. exili: Diana vocatur.
 Articula. Req. in dic. Artus. Articulus. Ibidē
 Artifex triū generū est: teste Priscia. Nā & in ab-
 latiuo singulari facit artifice & arutici. Statius.
 lib. Achilleidos. i. Qualiter artifice victuræ pos-
 sūt licæ cæcæ. Sifi modo dicimus duplicē vel du-
 plici: triplice vel triplici: supplicē supplici. Est
 ab eo qd̄ est artifex alia sit compositio. Idē Sta-
 tius. libro thebaidos. xi. Incipe: an expectas vt
 pronus supplicē dextra?
 Artocrea. Require in dictione Artocreas.
 Artocreas huius artocreae mascu. ge. cū t. & c. exi-
 libus scribit. genus est edulij insubribus nouissi-
 mū. Per. sary. vi. artocreasq̄ popello Largior.
 Sūt tñ q̄ & hæc artocrea fœ. g. declinari volūt
 Artua. Require in dictione Artus.
 Artus mascu. ge. & hæc artua neu. declinari pōt
 Teste Prisci. cuius singulare raro in vsu habet:
 qd̄ in protulit Luca. cū dixit lib. vi. Tunc oīs
 palpirat artus. Plau. in menæ. Ego huius mem-
 bra: atq̄ ossa: atq̄ a tua cōminuā. Et facit in da-
 tiuo & ablat. pluralibus artubus: vt scilicet dis-
 ferat ab ars: qd̄ facit artibz. Artus format p. di-
 minutionē articulus: q̄ etiā & p. digito ponit.
 Oui. ij. de pōto. At reditus iā quisq̄ suos amat
 & sibi quid sit vtile sollicitis supputat articulis
 Articulus etiā dicitur quo genus discernit: ac etiā
 momentū & rēptiua rerū efficiendārū hora:
 teste Ser. Vnde Hieroni. in gen. ait. In articulo
 diei illius ingressus est Noe in arcam. Ars for-
 mat diminutiue Articula
 Aruina pingue est inter cutē & viscus: vt scribit
 Sueto. & producit mediā syllā. Vir. xnei. vñ.
 Pars leues dypeos: & spicula lucida tergūt Ar-
 uina pingui. Hæc & arbilla cū duplicato l. (au-
 tore Pompeio) vocatur.
 Arx arcis. Require in dictione Arcus
 A ante S
 Ascia cū c. post s. instrumentū est carpentariorū.
 Asia cū vnico s. sequente i. latino: regio duplex
 est: maior scilicet & minor. Fuit etiam asia oce-
 ani & Theryos filia: a qua (teste Hesio. in theo-
 gonio) minor asia cognominata est. Maior au-
 tem asia a minore nomē traxit. Asia item eadē
 scriptura: palus quædā est Myliæ prope Cay-
 strū fluuiū: teste Ser. sup. lib. vñ. xnei. cui⁹ pri-
 ma syl. producit. dicente Virgi. sonat amnis et
 asia longe. Et ab hac asia fit alius adiectiuū: sive
 prima producta. Virgi. geor. i. iam varias pe-